

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.º atrassats des 2.º tom...	0'06	»
Id. id. des 1.º tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos....	0'85
	{ 1 any.....	3'25
Dins España...	{ 3 mesos....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè...	{ 3 mesos....	1'50
	{ 1 any.....	5'00

EL PURGATORI DE L' ART.

Axí com heu ha pènas per aquelles criatures que no han sortit de la terra totes nètes de màcula, també heu deu havè un lloch terrible per aquelles criatures malanades qu' han profanat l' Art, qu' es una part de la bellesa de Deu.

A dins es meu pensament apar qu' heu veja. Deixau, ydò, que vos acompany à n' el Purgatori d' els profans, y que sa méua fantasía descriga ses penes de tal càstich.

Vorera d' un riu d' aygo fangosa, baix d' un Cèl fosch y tenebrós, s' hi axéca una muntaña lluenta y que sovint deixa sortir flamades de nègres espiras. Es un inmens forn de cals. Entramhi à dedins, sa séua calentó no podrá jamay sacorrà sa casa des mortals.

¿Veys aquestes ànimes? ¿Ohíu es séus jamechs? ¿No sentiú desiara qualque veu mallorquina?

—¡Ay, Deu meu! (exclama una veu plena de desconhort,) ¡que cara pach sa méua ignorancia! si pogués tornà à la terra per deslé lo qu' he fét; si al menys compreguessen es d' allà dalt es méus patiments; si esbucassen sa méua òbra; si rompessen es meu malanat projecte, ¡que ditxós seria, Deu meu!

Aquest que plòra axí no es de Mallorca, però se reiereix à una òbra que se pujà à Mallorca; es s' autor de sa nòva fatxada de La Sèu.

Y segueix dihent:

—¡Ay! que jò també pach culpes d' altri perque variaren es méus plans per un descuyt igual à n' es meu en so vigilà ses òbres. Aquella clarabòya, que no es méua, sembla més fèta per un saló de ball que per una Catedral de gust es més sever; aquelles finestres que no son finestres, y qu' encara qu' heu fossen, pareixen tayades apòsta p' es portal d' una barbería; aquelles mollures y capelletes posades sense tò ni sò, y aquelles carxòfes que son tan gòtiques com jò som fura; y tot es conjunt qu' assembla un enfilay de dibuixos fèts per un atlòt que

somía truytes, y que no té pèl de semblansa amb lo véy. ¿Y about tenia es cap, Deu meu? ¿Perque no feys qu' una bufada de vent s' en ho duga per avall?

Aquesta pòbre animeta qu' axí s' esclama, sovint se converteix amb una carxòfa de ses que dibuxà à sa fatxada de La Sèu, sovint apareix amb sa clarabòya penjada à n' es còll com à medalla que pròu li deu pesà.

Després d' aquest plant en sentim un altre. Parlan en mallorquí. Son animetes convertides en bech de grua; d' aquells bechs que serviren per tirá en terra sa monumental iglesia de Sant Domingo.

Un altr' ànima que plòra sa séua òbra, qual es sa renovació de sa fatxada de Santa Eularia, que segons s' esclama ella mateixa, no heu ha rès tan grossé en tot lo mon. Aquest' ànima pareix un mòstre, puis à cada galta heu dú un bony com els dos que surten de sa fatxada que va ideá, y à demunt es cap dú una capsalera de llit d' estisora, com sa que veym à lo més amunt de tan desgavellada òbra.

També plòra à dins tan horrible lloch s' autò des retaulo de sa capella real de La Sèu. Amb sos séus llaments demana à Deu que fassa un miracle girant l' altar de devant à derrera, de manera que sa séua grotesca òbra qued à les fosques mentres qu' es magnífich retaulo gòlich qu' avuy ningú el mira qued axí com abans, à la vista de tothom.

Jau també à dins una llòsa freda y molt estreta s' ànima d' aquella criatura que tengué es pensament de posá es mitx de La Sèu, à sa part que fa més nòsa, una còsa que vol essé un sepulcre en forma de caxonet de cosí, y que guarda ses cènes de Don Jaume II de Mallorca. Crida, però ningú el sent; demana per pietat que llevin aquell trofeo des mitx de La Sèu y que ningú el véji pús may més.

Ben pròp d' aquest ànima n' hi ha d' altres, que segons demòstra amb ses séues exclamacions, foren en vida terrenal els autors d' uns quants, digamlòs, monuments qu' heu ha per dins ses iglesias y edificis de Palma y de ses viles.

Lo que sorprèn més de dins el Purga-

tòri de l' art son una partida d' ànimes convertides en graneretes d' emblanquina. ¡Y quins plòrs, y quins llaments que fan! Se senten aquelles ànimes que feren emblanquina Sant Francesch, y Santa Eularia, y unes quantes capelles de La Sèu, y moltes iglesias de la part forana.

—Jò, (diu una,) que me pensava tocá el Cèl amb so dit fent pinta sa grandiosa iglesia de Sant Francesch, ara conech es mal qu' he fét. ¡Señor, teniu pietat de mí! Feys qu' es vòstio temple sia descloscat dins breu temps, ó sinó, feys que cayga en terra.

—Jò, (diu un' altr' ànima,) que vaitx fé emblanquina Santa Eularia, es temple més antich y es més hermós de Mallorca, ¡y quin cap era es meu! ¡Ay! si al ménos una ma caritativa s' encarregás de desfè es meu desgavell... ¡quina alegría no fora sa méua! Señor, escoltau ses méues pregaries: feys que ses criatures compreguen sa bellesa; feys qu' es qui dirigeixen avuy en día per dins es magnífich temple de Santa Eularia, que compreguen sa séua missió artística, axí com comprenen sa séua missió evangèlica.

—¡Pietat, Deu meu! (esclama un' altre ànima.) Jò, que vaitx fé emblanquina unes quantes capelles de La Sèu, y gracies que no trobarem cals abastament per fé lo mateix amb tota l' iglesia. ¡Pietat, Señor! encara heu sou à temps; tocau el còr d' els mortals; feys que desclòscan s' emblanquinat, del qual jò som s' autor; donau llum à n' els mallorquins. ¡Señor, misericòrdia! puis tenim necessitat d' está en tan horrible lloch fins qu' els homos haurán desfét ses nòstres òbres.

També se deixen veure una multitud d' ànimes convertides amb estàtues de sal. Aquestes ànimes foren en vida Batles que deixaren fé à dins ses ciutats que comandavan tota casta de profanacions artísticas; que veyen, per ecesemple, com ses donetes alicavan claus à ses parets de sa Llònja y no deyan una paraula; que comportavan qu' ets allòts tirassen pedres à n' es portals de La Sèu y que capolassen ses precioses mollures

de sa Llònja; que deixaren alsá sa Font de ses Tortugues qu' es sa verdadera fotografia des caracte mallorquí; que p' es Cementèri deixaren axeca *panteons* y capelles que son vertadés *fenòmenos arquitectònichs*; y, amb una paraula, que, gracies à sa séua deixadès, comportaren que Palma semblás, més qu' una població culta un laberint de carrés torts y estrets sens ordre ni cap d' allá.

Altres animes també plòran y llamentan perqu' essent señós ignorants volían sèbre més qu' es mèstres y volían seguir es séu gust particulá abans que consentí amb so gust artístich de ses persones entèses en l' art.

Y altres animetes que plòran per no havè conservat claustres, capelles, cuadros y temples gòtichs, poguent havè impedit sa séua destrucció.

Y altres ànimes que foren à la tèrra mèstres d' òbres, cridan també y jamegan perque varen essè débils ó poch escrupulosos escoltant es desbarats des señós que los davan feyna, ó que conceberen projectes sense tò ni sò ni cavallera 'n porta.

A n' el Purgatòri de l' art hey ha moltes animetes de mallorquins; tantes, que sembla no sentin altres veus més que veus d' aquesta tèrra; tothom crida, tothom se retrèu ses profanacions un de s' altre, valga que ténen es consòl de que, segons contan, aumenta es número de condemnats à tals pènes; valga qu' el Purgatòri de l' art es molt gran y hey caben tots es mallorquins nats y per à neixe.

F. G.

SA VIDA DES PASTÓ

Alegre viu es pastó
Lluñy de s' hòmo estrofolari,
Sens' inimich ni contrari,
Més à plè que cap señó.

No va à cap divertiment,
Ópera, ball, ni sarau;
Y disfruta en santa pau
D' un còr senzill è innocent.

Ell respira s' ayre pur
Y s' aroma de ses flòrs,
Qu' es balsam qu' axampla els còrs
Y cura el pesá més dur.

Es un d' els que pòden beure
Llet pura y sense mastay;
Ni lampòch vèu casi may
Cap escena de mal veure.

Ell sent sa caderneretra
Quant canta demunt un pí,
Y vèu sortí s' estrelleta
De s' auba ben demati.

Es rossinòl més gran día
El saluda amb lo séu cant,
Sa mèliera més euvant
Ses séues nòtes li envía.

Tot lo día amb gran fervor
Sent la poesia y la llum
Respira aroma y perfum
Y ayre pur qu' inspira amor.

Quant sa nit ha desplegat
Ses mantell per tapá es día
S' ave nocturna li envía
Ses cant fúnebre y pausat.

Vida hermosa del pastó.
Quants de reys t' han añorada
D' ignocència acompanyada
De senzillès y candó.

Si qualque día, y dich vè,
Tornás en el moa per neixe
Maldement may menjás xéxa
Un pastó voldria essè.

MESTRE GRINOS.

GANGA EXTRAORDINARIA.

*Tím, tím, tím, ru-ru-rá, ru-ru-rím,
tím, tím.*

Se fa present à totes y à cada una de aquelles *Dulcineas* qu' encara no han trobat *Quijote*. sa siguent ganga:

Jò, el baix firmat, còm à curadó que som d' un *pollo* de vinticinch anys, per mèdi d' escriptura otorgada per Tòfol Galiana, cabré de Son Trònxol, y essent es mèu últim carrech colocaló en matrimoni amb una jove que puga fé sa séua felicitat, (contant sempre *cum sua voluntate*,) vuy fé públich aquest fèt per podè procedí amb justícia, y per tant posá de manifest amb sa milló forma y vía que sia possible, amb tots es séus antecedents y consequents, ses séues cualidats físiques, morals é intellectuals; còm també es bens de fortuna de que pot dispòndre aquest fuy de Eva.

També seguirá una relació de ses cualidats qu' han d' acompanyá à totes aquelles *polles* que vulgan prendre part à sa subasta.

Comensant per ses cualidats d' En Braulio, (es nòm es un poch mal de rompre, però crech qu' en sentí lo demés, no s' hi aturarán,) té d' edat, vinticinch anys redons; cabeys, negres còm una mora; sa barba, des mateix lleñam; uys, de gat molt fins; té tota sa barramenta; sa pigòta empaltada y no té cap lletjura. Sa séua altaria es de sèt pams y tres cuarts, y s' amplaria, (contant d' espatla à espatla, còm se supòsa,) tres pams y un quart; es ben plantat amb tota s' estensió de sa paraula, y vesteix molt elegant, nèt y sense presunció.

Ses séues cualidats morals son à pròva de bomba; es acometent, sensible, sim-

pátich, apasible, relligiós, y tot es demés carro-portal que fa que d' un homo s' en fassa llepa-dits. Més, es amich de colgarsè dejorn y axecarsè amb s' estel de s' auba. Ademés, es molt fané y ben criat. *Item*: no coneix cap joch de cartes, y no heu més qu' aygo de pluja.

Tocant à lo intelectual, té es batxillé, que prengué à Son Bardissa, y sab escriure algunes xarades molt males de descifrá. Jò no m' en entench moit d' axò, però diu que sab trèure es conta de quants de graus fa sa fam des mèstres d' escola, y à quina temperatura está graduada s' escaldada d' un subjècte que ha perdut un plet, y còses per l' estil.

Però sa cualitat que l' fa més menjívól, es qu' está rich, y.... (*eso es lo que quema*.) Té tretze cortades de tèrra viña; quatrecentes lliures de renta cada ainy; unes cases dins la vila y à bon punt, ben moblades; una caseta de camp; un hòrt; un cavallet y una galèra. Per últim, está totsòl; y per tant, sa qui será sa séua espòsa, esclara escusada de prendre ets exercicis per podersè defensá de sa sògra, en cas qu' aquesta mòga guèrra, ni tampoch haura de prendre s' esgrima per sebrerlí trèure es cambuix d' una grapada, un cas que fós.

Venguent ara à ses cualidats qu' han de tení totes y cada una d' aquelles *madamoiselles* que vulgan prendre part à sa subasta, que se rematarà à favó de aquella que les posehira en més gran escala, segons coneixement des jurat calificadó constituhit *ad hoc*, son ses sigüents:

1.º Tení sètze anys cumplits y nò passá des vinticinch; perque còm diu s' adagi: «Vòls un matrimoni honrat, que tots dos sian de sa mateixa edat.»

2.º No havè festeljat may; perque, «Ses figures y ses amós, ses primeres son ses millós.»

3.º No haversè decantat may d' ets anagos de sa mare, d' una distancia d' un metro y dessèt milímetros; perque, «Ses que passan aquesta retxa, s' espòsan à torná bestia sense cabestra.»

4.º No han d' havè estades may à cap ball de *boleros*, ni ménos à n' aquells altres de més mal lleñam, perqu' à n' el día n' hi ha moltes que pateixen d' uys de poll, y amb una trepitjada s' espòsan à aná coixes tota la vida, y... *et in seculorum secula*.

5.º No han de dú *cuernos*, ni es cabeys tayats à la poltrona; per no pareixe animals bañuts, y per no fé que molts fassin judicis temeraris.

6.º No han de dú sa cara enfarinada perqu' es consums están molt cas, y, ja basta sa farina que se gasta per fé pa; per fregí jarret; y per altres usos de la casa.

7.º Tendrá obligació de sèbre tot lo siguent, y del cual sufrirá un rigurós ecsámen: 1.º Si sab pasta, cuyná fava-parada, agraná, espolsá y tení sa casa neta còm un *vivori*. -2.º Si sab cosí sense

màquina, y si sab aficà un padàs à uns calsons, y si sab zerzi un esqueix à la atropellada sense fè botanes, y si sab puntetjà una camia de vintiquatre llunes.-3.ª Si sab ses retgles d' economia privada que publicà L' IGNORANCIA s' altre diassa de pagès.-4.ª Si lé un estudi especial per fè mitx parey amb s' homo, y procura à no esqueixà per podè fè es solch dret fins à s' andana d' abaix.-5.ª Si sab rentà draps y braguetes ensucrades, per si se presentàs un cas de cassos.

Nota. No seràn admèses aquelles que saben tocà massa bé es piano à no sè que 'l tòquin amb sos pèus; ni aquelles que saben fè còses de papé y punt de *crozet*, floreres, *redonderos* y altres herbes, à no sè que las sàpian fè amb sa ma esquèrra tota sola, en sa nit y à les fosques. Però serà rigorosament indispensable, sèbre lletgí, escriure y contà, per si acàs algun dia se veu precisada à ingresà à sa confraria de Santa Mònica.

Baix d' aquest supòsit, s' admeten postulacions à sa Dragonera, carré de la Ventura, n.º 25. Hores de despaitx, de la una de sa nit fins à las sis de sa matinada, (fòra sòn.) y desd' avuy fins dia 31 de Febré de l' any qui vé.

Y qui se vol enterà milló, que vaja à sa punta d' En Amé allà ahont hey ha un peñal aficat.

*Es Curadó, Administradó,
& Intercventó tot amb un pich,
MESTRE GRINOS.*

CARTA

*trobada baix de ses portes d' un molinè vuyt dies
després d' haverse 'n anat à fé vaunes.*

Infèrn dia primé
D' una Eternitat que vé.

Fill méu dols, Tofolí;
Sabrás còm desde ahí
M' abrás dins un gran fòch,
Que en vida jò me creya qu' era un jòch
D' els qui 'm volían retgirà un pòch.

Sa causa d' essè aquí,
Y per à sempre estarhí ben assegut,
Es... saps aquell aumut
Tan llargarut...
Venlo totduna si no l' has venut.

T' assegur que pagellava
Es sachs de blat massa fòrt,
Y per axò semblant sòrt
Me tòca... y es verde y blava.

Fa pòchs dies que venguèren
Un arruxat d' escrivans,
Missès, metges, cirugians...
Y eucara molts més n' esperan.

A l' Infèrn han deixat sa pòrta ubèrta
Y els Dimònis han fuyt cap aquest mon.
Estaulós alèrta.
¡Saps que de molts son!

Cada día vénen
Millons d' usurés,
Y molts que moltes de pessetes tenen
Y altres pòbres; sobre tot lletés.

De ses sucursals de la verdeixca,
Creuhó que dich ben vé,
Cada día en vénen à la fresca
Ray seguit y canó plé.

Murmuradós, blasfèmos, carretés,
En vénen tants, qu' es un escándol, Tòfol;
No 'n pòden vení més.

Si he pogut aquesta llista
Enviarte dins un papé,
Es per s' amistat que 'm té
Un Dimòni curt de vista.

Y ara, abans d' acabá,
Vuy, Tòfolí,
Dirte en secret qu' aquí
Fa mal está.

Procura d' aquí envant
Viure milló,
Sinó vendrás saltant
A fé carbó.

*Ton pare:
TÒFOL CALIU.*

XEREMIADES.

El Còrpus s' acòsta. Deym axò perque també s' acòstan ses processons y encara no hey ha señal per enguañy de que ses parròquies que no 'n fan se determinen à fernè, essent axí que si volían no los costaria molta pena y tornariam veure aquella octava del Còrpus tan hermo a d' en temps primé.

Lo mateix podèm dí de Felanitx, perqu' à n' es Convent tampoch en fan, encara que no 'n tenga sa culpa ningú; y seria molt bò que la féssen còm abans, perqu' à n' aquella vila ja moltes còses son per l' estil de ses de Ciutat.

Regularment predicarèm en desèrt, però axí mateix que vaja per dit.

* *

Una de ses carreteres més transitades de dins Mallorca es sa que vá desde Felanitx à Pòrto-Colom, y també es una de ses més espeñades y mal planes à causa des continuat trafèch.

B' seria que la componguessen y també qu' aplicassen un pòch sa lley à n' es carretés que sempre dòrmen en llòch de cuydarsè des carro.

* *

L' IGNORANCIA ja serveix de llibre de texto per aprendre de lletgí es mallorquí à qualque Col·lègi. May mos ho hauriam pensat.

Axí mateix gracies.

* *

Dissapte passat sortint L' IGNORANCIA à fé son passeitx semanal, y cercá vént

per trempà l' òrga y llevá es rovey. à ses xeremies, acertá à passá per un carreró molt brut y estret d' aquesta Mòlt Ilustre Nòble y Lleal Ciutat de Palma de Mallorca, y à un recó hey trobá un paquet de papés, ben lligats, que cregué eran billets de Banca. Se gira darrera, y veient que ningú l' espiava, ja s' ha afuada demunt aquell tresó. L' examina, y iquin desengañy! varen essè paperòts amb apuntes tirats apòsta per dolents.

Burlada d' aquella manera, anava à tirá amb ràbia aquells papés, quant se refé, y tornantlòs examinà per veure si en treuria partit, trobá aquests apuntes que los fa publicis per lo interessants:

Amichs: son còm es rellòtges de sòl que no més serveixen p' es bòn temps.

Amabilitat: àncora de salvació de ses allòtes lletges.

Catumnia: es còm es carbó que soya quant no crema.

Dòt: passapòrt per sa vicària.

Parlà: dó que casi tothom té; es parlà bé casi ningú.

Pòbres: homos que may tenen rahó.

Vanitat: glòria d' ànimes petites.

* *

Hem rebut es siguent comunicat:

Señó Redactó de L' IGNORANCIA:

Per contestació à ses glòses que dú es número passat li envihi ses siguents:

Lo qu' intenta fé es Rectó
Es castigá es mal eemple
Y que no abusin del temple
Anomenat del Cocó.

Mare de Deu del Cocó
Vos que sou tan invocada:
¡Heu sentit dí cap vegada
Qu' es Batle péch amb bastó?
Jò sé cèrt que direu: ad,
Tal nòva no m' ha arribada.

Es Batle may ha pégat
Als vecins en cap desordre,
Lo qu' ha fèt es posarhí ordre
Si qualque pich han faltat.

Qu' heu diga aquell ignorant
Que té tantes queixes d' éll
Si li ha tocat may sa pell
Qualque pich amb un verdanch.

UN LLOSETÍ qu' heu sab cèrt.

Vamos qu' en aquest mon es mala de trobá sa veritat. Un des dos es cèrt que diu mentides. Anau ara à sèbre quin hem de creure des dos. Nòltros voldríam que fós axí còm mos ho contá aquest llosetí.

COVERBOS.

Çontan qu' à un llogaret de Mallorca, morí un honrat militar, gefe de s' escèr-sít, y qu' havia fèt molt de nòm à sa

guerra des francesos; y ademés havia estat membre d'una comissió molt honrosa de part des govern italià.

Es seus parents comanaren sa lápida des seu sepulcre à un escultoretxo molt curt de tey, recomanantli qu'hey consignás aquests dos fets més principals de sa séua vida.

Quant tot va está arreglat anaren à visitá s'òbra d'aquell escultó, y amb gran esglay quedaren quant lletgiren:

«*Aquí descansan los restos mortales de N. N., que murió en Francia, y está enterrado en Italia. A. E. R. I. P.*»

**

Un xavalet d'aquests que los diuen pollos passetjantse per fóra porta amb varies señores, passaren per una casa qu' à n'es portal hey havia unes vaques qu'es missatge las s'en duya à pasturá.

Es pollo volguent fé de graciós y fent es beneyt, s'arrambá à n'es pagès y li preguntá señaland una vaca blanca:

—Germá: ¿aquest animal tan gròs, quin producte vos dona à la casa?

—¿Quin? (contestá es pagès.) Vosté encara viu molt atrassat per essé lo que pareix... D'aquest animal en treym sa llet.

—¿Y d'aquest? (li torná demaná señaland una vaca negra.)

—Oh! d'aquest... (li digué coneguent malicia à sa pregunta,) en treym es café qu'es cafetèrs venen dins Ciutat y qu'el se beuen es mossos.

**

Una vegada un homo se confessava y es confés li preguntá:

—¿No heu robat may?

—Sí, señó; (respongué es penitent.) Un dogal, y....

—¿Y que més?

—Es dogal à un cap tenia una cadena, y....

—Vamos: digauhó tot.

—Ydò, y aquesta cadena estava à una mula que devía valé doscentes lliures, y m'en ho vaix dú tot.

—P' es ròbo d'aquest dogal, (li va dí es confés,) restituhireu à son aino tres reals: però, per quant me tèm qu'aquest ròbo no tenga circumstancies agravants que mudan d'espècie, també donareu en es mateix amo doscentes lliures.

**

Diálogo entre un soldat distingit y un paísá qu'eran des mateix pòble:

—¡Ola, Colau! ¿que t'han posat quilons?

—*Hombre*, no cridis tanto, que si passaba qualche mayor, me rastraria.

—¿Y en conversá amb un militar que no pòden cridá?

—*Hombre*, però mos tenen ditxo que no fassèm barullo p'es carrés.

—¿Y per que?

—*Hombre*, perqu'es militares ban de ser hombres sèrios, y si passaba qualche

quefe y mos sentis haser ruido, sería capás de serrarame en el calaboso.

—Ydò, mira, entrem a n'aquesta taverna, y xarrant, xarrant, buydarèm un tassionet.

Es dos camarades s'en entraren dins sa taverna; à n'es portal hey havia un lleterero que deya:

Bodejon de Giñiermo n.º 9 Clar. agi se gisan gisados.

**

Diálogo entre dos enamorats:

—Escolta, rossa, ¿per que no 'm contestes à lo que te vaix escriure?

—Ni te contestaré. Mira: sabs qu'has de fé, fé de veurem ets horabaixes...

—Fiyeta, ets horabaixes no puch perque tench...

—Ydò, fé de porè.

Y el me deixá en sèch.

Y ara ell diu qu'esperará es temps en que ses atlòtes vajin a cerca ets homos.

**

Jantipa, sa dòna d'En Sócrates, sempre el reñava y li deya mil impropèris.

Un dia, vejent que s'homo no li contestava, li tirá una jarra de llexiu demunt es cap.

Sócrates exclamá:

—Després de sa tronada vé s'arruxada.

CRIDES.

Tenda d'articles d'escriptori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

En TINTÉS, ARENÉS y ESCRIVANÍES se trobarán ses classes sigüents:

TINTÉS de vidre, crestay, porcelana, fusta, llauana, níquel, etc., etc., n'hi ha bons per oficines y escritòris particulás; altres apropiats per señoretas; y altres bons per aná de viatge.

ARENÉS de vidre, crestay, porcelana, fusta y metal; alguns d'ells forman jòch amb un tinté.

ESCRIVANÍES ò sia tinté y arené amb una pessa, n'hi ha de fusta, llauana, fèrro, crestay y bronso; econòmiques y de lujo; amb ses dereres n'hi ha de molt capritxoses representant cavalls, ninets y altres alegòries. Se conta amb un surtil de més de trenta dibuixos.

Prèus econòmichs.

S'anuncia à tota sa gent Que **VENTAYS** vulga comprá Vaja prest à visitá Sa *Perfumeria d'Orient*, Carré de Jaime II, 99, Pèp Pomar; Allá ventays he: haurá Ben bons que del País son Y de Viena y del Japon, Per aquell qu'en vol comprá.

PORRÓS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Milló están es mestres qu'es ma-nòbres.*

SEMBLANSES.—1. *En que dú esperons.*
2. *En que té es cap pelat.*
3. *En que dú anell.*
4. *En que té ales.*

TRIANGUL.....—*Pastor-Pastó-Past-Pas-Pa-P.*
LOGOGRIFICH.—*Catalina-Atanaci-Italia-Canal-Taca-Nit-Ca-C.*

XARADA.....—*A-mo-rós.*
ENDEVINAYA.....—*Un didal.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*N' Erót Sipau y En Suan Soriceta.*

GEROGLIFICH.

A I E A D

P.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla s'Institut à una Societat?
2. ¿Y s'Institut à un corté de cavallería?
3. ¿Y un mal estudiant à un enamorat?
4. ¿Y un Musèu d'història natural à l'hospital militar?

TRÒNA TRONERA Y TRONAT.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que Hetgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, lo que jò fas; sa 3.ª, es nòm d'una lletra; sa 4.ª, un verb; y sa 5.ª, una vocal.

ECSEMÉ.

XARADA.

Prima dos; ¿que'n tench de dí?

En veus si vas p'es carré;

Dos prima no es mallorquí

Es un terme forasté.

Si *prima dos* no vivís

Ben buyt el mon estaria,

Y si la ma no existís

Ningú *dos prima* diría.

***

CAVILACIÓ.

ABUSÁ

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
X.

ENDEVINAYA.

Quant tench es señó servit

D'una manera molt fina,

Ell me dona per propina

S'esqueixarmé es méu vestit.

MESTRE GRINOS.

(*Ses solucions dissapte qui vé si som vius.*)

12 MAITX DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.